

PREGAR PELS DIFUNTS

Els dos primers dies del mes de novembre, en els quals l'Església celebra la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels fidels difunts, els cristians tenim el piadós costum de visitar els cementeris en els quals reposen els cossos dels nostres éssers estimats i pregar pel seu descans etern. Vos convida a viure esta tradició amb sentiments autènticament cristians.

El matí del diumenge de Pasqua, les dones que havien acompanyat al Senyor durant la seua vida pública, que havien estat prop d'Ell en el moment de la seua mort i havien vist el lloc on l'havien enterrat, van anar a visitar el sepulcre. Els evangelis ens narren que en eixe moment en el seu cor no hi havia lloc per a l'esperança: pensaven que el Senyor estava mort i que tot el que havien viscut amb Ell era una il·lusió que havia acabat.

Quan arriben al sepulcre veuen que està buit. A més, escolten el primer anunci pasqual: Aquell a qui busquen mort està viu. A partir d'eixe moment es desencadenen una sèrie d'esdeveniments i el seu cor es va transformant. S'alliberen dels sentiments de tristesa que les dominaven i una nova llum s'obri en les seues vides: descobreixen que la mort no és l'última paraula ni l'horitzó definitiu de l'ésser humà. Esta experiència obri el seu enteniment per a entendre la veritat de la vida: el que ha viscut Crist és allò al què tots estem cridats; Déu ens ha fet fills seus per a donar-nos la vida del seu Fill Jesucrist.

Quan estos dies visitem els cementeris on descansen els nostres éssers estimats i recordem el que han suposat per a nosaltres, que ressona també en el nostre cor el missatge esperançador que van escoltar aquelles dones: Jesucrist ha ressuscitat. Que eixe anunci ens porte a viure este moment piadós amb gratitud a Déu per les moltes coses bones que ens ha regalat per mitjà de tots aquells que ja descansen amb Ell, ja que tot això no és més que la manifestació humana del seu amor de Pare que el porta a cuidar de les seues criatures; amb la confiança que ens dona el saber que Déu vol que tots els homes se salven, i que per a realitzar este designi d'amor va entregar al seu propi Fill per nosaltres; amb l'esperança que el que hem viscut amb els nostres éssers estimats no és una simple il·lusió que ja ha acabat per sempre, i que, igual que les santes dones es van trobar amb el Senyor, també nosaltres un dia ens reunirem amb ells per a gaudir d'una vida plena i d'una alegria per sempre. Que esta siga la nostra meditació i la nostra oració durant estos dies, especialment en els moments en què portem a la memòria els records de tot el que hem viscut amb els nostres germans difunts.

Que la celebració d'estes festes no servisca per a alimentar en nosaltres sentiments de mort, sinó perquè els nostres cors es vagen obrint a la Vida.

Amb la meua benedicció i afecte.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***